

len igga kuusatusse jures, mis minno peäle langed: egga se ei seisa mitte allati paigas, waid lähhab omma seätud teed eddasi, nenda kui pistwed. Ja kui se wast selja tagga on, siis päikenne hakkab jälle paistma. — Wata, wennike, sel wiisil pannen isse, ennast tähhele keige selle jures, mis siin elloaeges minnule juhtub; ja sel wiisil arwan ka sedda ärra, mis heal ehk kurjal päwal minno ossaks saab. Ja et isseärranes raskel päwal meel ei lähhä nukraks, seks pean sedda pühha kirja sanna allati meles: „Ma nomin ja karristan neid, kedda ma armastan.“

III.

Ellaw mötte Jesusse peäle waigis:
tab wiuha waeno süddames.

Üks küllamees olli ühhe teise käest kibbe-

daste pahhandatud sanud. Eest hakkas tul-
line wiuha temma süddame seest tousma, ja
wõttis kätte, omma ligateggiale kurja kuriaga
maksta. Selle tee peäl, mis temmal seks
ees olli, pidit ühhest kiskrikust möda tulles.
Näggi ukseid lahti ollewad, ja ei teadnud,
mis se olli, mis tedda nago wäggise senna
sisse ja nende kolme kuio polz tombas, mis
seäl raiastikkult rippusid, ja sel aial weel
näggu samaks ollid lainud sest, et päikenne
selgeste peäle paistis. Esimenne kuio
näitis Jesusse peäle siis kui, tedda pilka-
misses, purpuri mantli temma ümber, ja
kroni kibbowitsust temma pähhä pandi.
Selle kuio alla olli kirjutud: „Temma ei
sõimand wasto, kui tedda sõimati.“ Teise
kuio peäl Jesusst nähti siis, mil need ülle-
annetumad kohto sullased tedda armetumal
wiisil pekšid. Allakirri olli: „Temma ei
ähwardand, kui temma kannatas.“ Kol-
mas olli, kui Jesusst risti lödi. All seisis:
„Jessa, anna neile andeks!“ — Kui mees,